

Kali chỉ muốn có một người bạn.

Giờ Ăn Trưa Cô Đơn

Bài của Stacy Lynn Carroll
(Dựa trên một câu chuyện có thật)

“Đức Thánh Linh mách bảo với một giọng nói êm ái nhỏ nhẹ” (Children’s Songbook, trang 105).

Kali bước vào phòng ăn trưa và nhìn xung quanh. Tất cả những đứa trẻ khác đang chạy thẳng đến những đứa bạn của chúng và tụ tập tại bàn. Căn phòng ồn ào với những giọng nói đầy hào hứng và tiếng cười vui vẻ. Mới chỉ là ngày thứ hai của năm học nhưng dường như ai cũng đều có bạn để ngồi cùng ngoại trừ Kali.

Em siết chặt cái tay cầm hộp đựng cơm và đi đến một trong mấy cái bàn. “Tôi có thể ngồi bên cạnh bạn được không?” Kali hỏi.

Một cô bé với cái bím tóc dài màu nâu nhìn lên. Nó khó chịu khịt mũi và lắc đầu. Nó nói: “Không. Có người ngồi rồi.”

“Được thôi.” Kali đi đến một chỗ trống khác

và đặt hộp đựng cơm của mình xuống.

“Bạn không thể ngồi đây được! Tôi để dành chỗ đó rồi.” Một cậu bé mặc áo sọc xanh lá nói. Nó đẩy hộp đựng cơm của Kali xuống sàn nhà. Những đứa bạn của nó đều cười lớn.

Kali cúi xuống nhặt hộp đựng cơm của mình lên. Em đi ngang qua phòng ăn trưa và ngồi vào một cái bàn trống. Em nhìn thấy một cậu bé nào đó từ khu xóm của mình và cố gắng vẫy tay, nhưng cậu bé đã nhìn về hướng khác. Kali xụ mặt. Tại sao không ai muốn làm bạn với em vậy?

Kali nhìn xuống thức ăn của mình. Em không cảm thấy muốn ăn nữa. Em lau nước mắt, đóng hộp đựng cơm lại, và bước ra ngoài.

Ai cũng đang chơi với bạn bè

của mình. Kali ngồi một mình trên băng ghế và nhìn những đứa trẻ khác vui chơi mà không rủ em cùng chơi. Sau đó, Kali thấy một cậu bé cỡ tuổi em đang ngồi một mình trên bãi cỏ. Cậu bé đó đang mặc một cái áo màu vàng có vết bẩn và tóc của nó dựng ngược ở phía sau.

Kali nhìn đi chỗ khác. Em thấy một nhóm mấy đứa con gái trong lớp em đang chơi thả banh. Em ao ước chúng sẽ rủ em chơi cùng với chúng.

Kali nhìn lại cậu bé một lần nữa. Cậu ta đang cúi đầu xuống và nhặt cỏ xung quanh chân mình. Kali nhớ một điều mà đôi khi Mẹ có nói: *Hãy tìm những đứa trẻ đang cô đơn.*

Kali xụ mặt. *Em cũng cô đơn vậy.* Không ai cố gắng làm bạn với em cả!

Nhưng rồi Kali nghĩ về lúc mà em chịu phép báp têm năm ngoái. Em đã hứa phải lắng nghe Đức Thánh Linh. Có lẽ Đức Thánh Linh đang giúp em nhớ lại điều mà Mẹ đã nói với em. Có lẽ Đức Thánh Linh đang cố gắng bảo em hãy chơi với cậu bé mặc áo màu vàng.

Kali thở dài và đứng dậy. Một cảm giác ấm áp tràn ngập lòng em. Em bước tới và ngồi cạnh cậu bé trên bãi cỏ.

Em nói: “Xin chào.”

Cậu bé nói lảm bảm lại: “Xin chào.”

“Bạn thích màu gì?”

“Ừm . . . Màu xanh lá.”

“Tuyệt thật. Tôi thích màu hồng,” Kali nói. “Bạn có một con vật yêu thích không?”

Cậu bé ngồi thẳng lên một chút và nhìn em.

“Có. Tôi rất thích khủng long.”

“Ồ, tôi cũng thế. Tôi thích nhất con khủng long ba sừng.”

Cậu bé mỉm cười.

Rồi chuông reo. Kali đứng dậy và vẫy tay chào cậu bé. Em mỉm cười khi bước trở lại lớp học một mình. Em có thể không có một người bạn thân nhất, nhưng em cảm thấy vui vẻ vì biết rằng em đã làm cho giờ ra chơi của một người khác được vui hơn một chút. ●

Tác giả hiện sống ở Utah, Hoa Kỳ.

Tôi rất vội để đi đến trường. Nhưng rồi tôi đã có cảm giác rằng trước tiên tôi nên lấy một bao khoai tây chiên ở nhà. Sau bữa ăn trưa, người bạn của tôi, Drew, trông có vẻ buồn. Tôi hỏi bạn ấy có chuyện gì vậy. Bạn ấy nói rằng bạn ấy đã quên mang theo thức ăn trưa. Tôi nhớ lại bao khoai tây chiên của mình nên tôi đã đưa cho bạn ấy. Drew nói: “Đó là điều tử tế nhất mà bất cứ ai đã làm cho tôi ở trường học.”

Durham M., 11 tuổi, Utah, Hoa Kỳ